

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — IE ECONOMPOLITICA — FINANȚE

Director: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Redactor-proprietar: **I. S. CODREANU**Licențiat în Drept și științe de Stat
Avocat**A BONAMENTUL**

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei
6 luni 20
luni 10
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația

București, CALEA BAHOVEI

Lângă Palatul Justiției

TELEFON M 16/98

Peste 8 zile va fi gata broșat *Volumul IV* p. I, *Donațiunile* din Tratatul de drept al d-lui Profesor *D. Alexandresco*.
Prețul 20 lei broșat.
Se poate comanda la *Curierul Judiciar*.

Tot articolul 434 din procedura civilă

În *Curierul Judiciar* No. 18 și 55/913, s'a mai scris asupra art. 434 din procedura susținându-se într'un prim sistem că acest text are ca urmare să anuleze atât procesul-verbal de sechestrul cât și vânzarea făcută după termenul fixat de el, această nulitate putându-se invoca de debitor și cu ocaziunea acțiunii publice deschise contra sa în cazul când ar fi înstrăinat obiectele sechestrate lăsa-se sub custodia lui; iar în al doilea sistem se tăgăduște în totul și fără nici o excepție efectele de mai sus. Mi se pare că ambele sisteme tind a generaliza un principiu, fiecare în direcțiuni opuse, principiu ce nu e susceptibil de generalizare după cum vom vedea.

Să observăm că art. 434 vorbește de procesul-verbal de sechestrul, fixarea unui termen de vânzare și de vânzarea lucrurilor sechestrate; și că între ele există un raport intim, fiindcă nu se poate văzare fără a se fi fixat mai înainte un termen și nu se poate fixa termenul de vânzare fără să existe înfăințat un sechestrul constat prin proces-verbal în regulă.

Cum s'ar putea susține în drept anulabilitatea sechestrului și vânzării efectuate cu violarea art. 434 pr. civ.? Mai întâi trebuie să observăm că acest articol e prescris sub pedeapsa de nulitate, fiindcă aci e vorba de o prelungire de termen prevăzut de lege, și, când e vorba de prelungire de termen, art. 732 din procedură o declară expres sub pedeapsă de nulitate afară de cazurile când legea dă în mod formal acest drept; și speța noastră presupunem că nu se află în această ipoteză. Zic presupunem, pentruca pot fi cazuri când legea însăși autoriză această prelungire, spre pildă art. 435 din procedură. Dacă art. 434 a prevăzut sub pedeapsă de nulitate, nulitatea actelor făcute cu violarea dispozițiilor sale, se poate invoca în baza art. 735 aliniatul III, iar nu aliniatul al II-lea, și deci argumentul cu existența sau neexistența prejudiciului cade de la sine ca inutil. Vânzarea făcută cu nerespectarea dispozițiilor art. 434, o cred, pentru aceste motive, în principiu anulabilă, ceea ce pare a se confirma și de art. 449 care reține formal în mod considerabil cazurile de aplicare.

Dar nulitatea sechestrului de unde rezultă, fiindcă nu pare a proveni direct din art. 434, procesul-verbal fiind dressat mai înainte de a se fi violat vre-o formă de lege? Este adevărat că sechestrul

— Tot articolul 434 Pr. civ. de d-l magistrat *Ilie V. Parulă*; JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

— Casație s. I: *Ioana și Ilie Mărgheșcu cu Iliea I. Flueraș s. a* (Văduvele cu minori se improprietează cu loc de câmp și de casă însă în numele și pentru copiii lor minori cu drepturile convenite părintelui lor defunct care călăuse);

— Casație s. II: *Ilie V. Mateescu, condamnat pentru bancrută* (Prepusul unui comerciant e vinovat de deghetul de bancrută simplă, dacă se constată că n'a ținut registre comerciale; iar comerciantul este vinovat de bancrută frauduloasă când în scop de a fraudă pe creditorii săi prin înstrăinarea unei părți din activ, se pune de convenență cu proprietarul prăvăliei, pentru ca acesta să obție o hotărâre de plată a chiriei, pe baza căreia îl urmărește și cumpără marfa ce-i mai rămasese, pentru a o revinde tot lui);

— Trib. Fălcu: *Haim Șor cu Eugenia Rainu s. a*. (Se pierde acțiunea contra girantului dacă creditorul acordă debitorului o prelungire de termen);

— Judecătoria oc. Bujor Covurlui: *Maria St. Constantinescu cu Pavel Al. Iancu* (Nu este admisibilă contestația la executare în cazul când prin ea se tunde a se face revendicarea bunului urmărit).

JURISPRUDENȚA STRAINĂ:

— Tribunalul civil din Cahors: Despre incapacitățile medicilor de a dobândi legate, cu o Notă de d-l profesor *D. Alexandresco*.

nezumăratele Jurisprudenței Curții Înalte de Casație

— *Casație s. I*: No. 1: Ministerul public. — Formalitatea de a lua concluziuni în afaceri de minori. — Chestiune de ordine publică care se poate propune direct în casație. — Art. 81 pr. civ.; No. 2: Autoritate de lucru judecat. — Incheieri prin care se admite în principiu cererea de eșire din indiviziune. — Neaplicarea ei în termen util. — Autoritate de lucru judecat;

— *Casație s. II*: No. 1: Atenat la podoare. — Copil mai mic de 14 ani. — Art. 263 c. pen.; No. 2: Delict silvic. — Faptul prevăzut de art. 62 c. silvic. — Compet. judec. de pace fără drept de apel. — Art. 83 c. silvic;

— *Casație s. III*: No. 1: Contencios administrativ. — Sub-comisar de clasa II-a retrogradat la clasa III-a. — Pierderea stabilității în funcțiune. — Înaintarea lui în urmă la clasa II-a. — Necesitatea unui examen, pentru a redobândi stabilitatea. — Încuiera lui. — Recurs în casație. — Respingere. — Art. 38 l. organiz. poliției din 1905 și art. 39 legea Curții de casație; No. 2: Contencios administrativ. — Comisar netratat, având stabilitatea în baza examenului, sub legea din 1905 pentru organiz. poliției. — Încuiera lui sub legea din 13 Martie 1907, care a suspendat stabilitatea. — Numirea lui din nou tot în timpul acestei din urmă legi. — Nebucurarea lui de stabilitate.

este mai independent de prescripțiunile art. 434 decât vânzarea, dar nulitățile de procedură au foarte adeseori aceste efecte de a anihila puterea unor acte cu care sunt în legătură, spre exemplu: o procedură de înmânarea unei citațiuni făcută cu violarea formelor legii dacă se anulează, această nulitate se resfrânge atât asupra citațiunii cât și asupra încheierii care i-a dat naștere, deși citațiunea ca și încheierea ar fi perfect valabile.

De altfel în ce scop se aplica sechestrul? Spre a putea ajunge la plata silită și numai indirect la plata voluntară. Dacă vânzarea nu se mai poate face, este evident că nici plata silită nu mai are loc și nici asupra celei voluntare nu mai exercită vre-o influență. Dacă sechestrul nu mai poate duce nici direct nici indirect la plată, ce rost mai are, cum cu drept cuvânt se întreabă unul din partizanii unuia din cele două sisteme? Că nu există text formal care să-l desființeze? Da; dar care text îl confirmă? Dacă sechestrul nu mai poate duce la scopul pentru care a fost înființat, mai poate exista? Dar dacă debitorul plătește de bună voie, ori dacă se efectuează vânzarea, mai există sechestrul? Și care text o spune? Dar sechestrul judiciar nu încetează el prin încetarea cauzei care i-a dat naștere, adică prin terminarea judecăței în vederea căreia a fost instituit? Și cu toate acestea nici un text nu o spune formal, ci se deduce prin interpretare din art. 1632 c. civ. și 615 pr. civ.

Deosebit de aceasta; ce efecte produce sechestrul? Dacă nu lovește de indisponibilitate lucrurile sechestrate, n'are nici un efect? Debitorul mai are libertatea de a dispune de lucrul sechestrat chiar dacă e sub custodia sa? Nu va avea în totdeauna teamă de art. 330 c. p.? Și această teamă nu-i restrânge libertatea de a dispune, iar dacă lucrul e dat sub custodia altuia chiar posibilitatea acestei libertăți? Lucrurile sechestrate mai pot fi libere în comerț? Un terțiu, știind că lucrul e sechestrat, va putea cumpăra el în toată libertatea acest lucru? Nu va avea teamă de a fi învinuit de complicitate la art. 330 c. p.? Dar dacă sechestrul nu are nici un efect, pentru ce legiuitorul mai creează sechestrul asigurător? Prin urmare sechestrul are cel puțin aceste efecte incontestabile: de a restrânge libertatea de a dispune de libera circulație a bunurilor, lovind astfel în libertatea convențiilor care e garantată de constituțiune fiind un atribut al libertății individuale; și, un act cu aceste efecte nu poate exista decât în baza unui text formal de lege. Într'adevăr, starea de libertate fiind regula iar cea de sechestrul fiind excepțiunea, aceasta nu poate exista decât în cazurile anume prevăzute, nici nu se poate întinde prin analogie pe cale de interpretare. Deci, ca starea de sechestrul să poată continua și după vânzare sau și după ce i s'a ivit o piedică care face imposibilă vânzarea, trebuie să existe un text formal. Poprirea, sechestrul judiciar și asigurător nu pot servi ca exemple, fiindcă acestea par a confirma mai mult principiul cum am văzut mai sus, și în tot cazul ele sunt prevăzute de lege în mod expres.

Îată așa dar că atât vânzarea cât și sechestrul devin anulabile dacă expiră termenul prevăzut de art. 434, însă nu sunt nule de drept, ceace pare a nu se contesta sau mai bine, pare a se confirma și în cele două sisteme. Dacă sunt numai anula-

bile, ele încă sunt valabile atât cât justiția nu le-a declarat nule, iar justiția nu le va anula decât când se va invoca această nulitate de partea interesată conform art. 736 din procedură. Justiția fiind sesizată nu le va anula în totdeauna, ci adeseori pentru motive bine cuvântate va respinge cererea de nulitate. Astfel, justiția va respinge cererea de nulitate invocată de debitor, când va constata că termenul a trecut din culpa sa, de pildă, când dânsul a făcut contestația din care cauză nu s'a putut fixa termen de vânzare, sau când debitorul a solicitat și creditorul a admis prelungirea, — fiindcă debitorul a decăzut din dreptul sau de a mai invoca această nulitate în baza art. 737 al. II pr. c.; sau când judecătorul a admis prelungirea în baza art. 435, fiindcă aci prelungirea este formal prevăzută de lege; ori când vânzarea dintru-o cauză binecuvântată s'a amânat fără să se poată imputa ceva creditorului, fiindcă aci e vorba de o prelungire acordată tot de judecător în mod indirect. Iată pentru ce am spus dela început că nici unul din cele două sisteme nu poate fi socotit ca o regulă fixă, ca un principiu general și absolut aplicabil în toate cazurile, fiindcă numai justiția va hotărî asupra nulității.

În cece privește vânzarea, deși în principiu anulabilă, ea totuși nu se va declara nulă de judecată decât în cazurile prescrie de art. 449. Care e rațiunea acestui articol? Se știe că orice vânzare silită se face numai dacă se va fi vestit formal debitorul; el are deci posibilitatea ca, înainte de a se efectua această vânzare, să o impede dacă are vreun motiv întemeiat; e culpa sa deci, dacă a lăsat să se facă vânzarea fără să fi intervenit la timp, și fiind culpa sa, a pierdut dreptul de a mai invoca această nulitate, principiu aplicat de lege cu mai multă rigoare în favoarea unui terțiu care pentru motive bine cuvântate merita mai multă protecțiune decât creditorul. Cred că și fără acest text justiția ar fi ajuns la aceeași soluție aplicând art. 737; însă, existența lui în lege are avantajul că a garantat aplicarea principiului în mod uniform și general și că a preîntâmpinat controversele ce s'ar fi putut ivi în unele cazuri.

Toată această discuțiune însă mi se pare mai mult academică, ca să zic așa, cu o foarte restrânsă aplicațiune practică, fiindcă debitorul mai nici o dată nu are interes de a invoca nulitatea procesului-verbal de sechestrul și nici chiar aceea a vânzării. De ce? Pentru că până să dobândească o hotărîre de anulare a sechestrului sau a vânzării, creditorul său a fost prevenit și a putut lua toate măsurile ca să aplice un nou sechestrul valabil sau să ceară justiției garantarea drepturilor sale; ba din contra, debitorul ar fi cel mai prejudiciat, nu pentru că s'ar face noi forme și cheltuieli de urmărire, fiindcă dânsul se poate opune la plata lor fiind provenite din neglijența creditorului, dar pentru că aceasta ar face pe creditor mai diligenț și mai puțin îngăduitor cu dânsul. Astfel se și explică pentru ce debitorul nu utilizează acest mijloc de apărare.

Nici chiar când debitorul fiind urmărit pentru abuz de încredere, în caz de instrăinarea lucrurilor sechestrate și lăsate sub custodia lui, nu mai prezintă vre-o utilitate practică pentru el invocarea excepțiunii de nulitate a sechestrului pe cale

incidentală; fiindcă se expune a i se respinge această excepțiune pentru lipsă de interes. Într'adevăr, de fapt sechestrul există și după expirarea termenului prevăzut de art. 434, și el există și în drept până la pronunțarea justiției după cum am văzut mai sus, această nulitate fiind relativă iar nu absolută. Prin urmare, la epoca când s'a comis delictul de abuz de încredere, sechestrul există de fapt și de drept; este evident că în astfel de condițiuni, anularea procesului-verbal de sechestrul nu poate fi de nici un folos inculpatului în apărarea sa de delictul pentru care este învinuit, fiindcă faptul există chiar de s'ar pronunța nulitatea sechestrului în urmă, iar pe de altă parte instanța penală numai din acest punct de vedere cercetează excepțiunile și mijloacele de apărare propuse de părți.

A? Se va zice: dar atunci suntem nedrepti tocmai cu debitorul sărac care merită mai multă sollicitudine, pentrucă el fiind insolubil nu va putea achita datoria expunându-se la o condamnare sigură, pe când cel avut văzându-se urmărit se va grăbi să plătească și deci va fi achitat pentru lipsă de prejudiciu. Cunoaștem și noi instanțe judecătorești cari achită pentru abuz de încredere motivând lipsa de prejudiciu, chiar dacă inculpatul a plătit după comiterea delictului; mi se pare însă greșită o asemenea jurisprudență fiindcă nu plata creanței urmărește art. 330 c. p. ci pedepsirea custozilor cari cu rea credință înstrăinează averea pusă sub custodia lor, indiferent dacă achită sau nu pe creditor. Nu prejudiciu, dar posibilitatea de prejudiciu, așa cum susține doctrina este elementul esențial al delictului de abuz de încredere. Și atunci nu mai ajungem la rezultate absurde ca acestea: ca bogatul să fie achitat dacă ulterior plătește pe creditor chiar dacă a fost de rea credință la comiterea delictului iar săracul să fie condamnat chiar dacă a fost de bună credință însă nu a avut puțină să sdrobească în totul dovezile sau indiciile de rea credință ce existau contra sa; ori, ca inculpatul să aibă posibilitatea achitării prin plata creanței dacă e însuși debitorul și din potrivă să nu o aibă dacă e un terțiu; sau posibilitatea ce creditorul are de a exploata pe inculpat, știind că declarațiunea sa că s'a îndestulat are ca consecință achitarea lui și deci posibilitatea unui trafic asupra unui lucru ce nu este în comerț, cum este în speță libertatea omului. Am vorbit asupra acestei chestiuni a prejudiciului în delictul de abuz de încredere mai mult pentrucă mi se pare că s'a susținut o teorie eronată, decât că ar fi având vreun raport cu art. 434 care am văzut că a prescrip sub pedeapsă de nulitate.

Totuși dova existenței călcării de procedură prevăzută de art. 434 cred că ar fi utilă inculpatului spre a-i servi ca un indiciu în colaborare cu altele pentru a combate în unele cazuri existența relei credințe ce i s'ar imputa în delictul de abuz de încredere, și în orice caz pentru a pune în evidență neglijența creditorului care i-ar mieșora lui responsabilitatea autorizând pe judecători a se cobori spre minim sau chiar mai jos prin aplicația art. 60 c. p., fiindcă creditorul prin neglijența sa nu poate impune custodelui să fie depozitar — de multe ori gratuit — pe timp nemărginit a lucrului sechestrat; dar, pentru aceasta cred că nu este ne-

voe să se anuleze procesul-verbal de sechestrul de instanța penală, mai ales că ar fi posibil ca debitorul, când nu el însuși este înculpătat, să renunțe la această nulitate — fiindcă neglijența creditorului poate fi dovedită și fără o prealabilă anulare a procesului-verbal de sechestrul.

ILIE V. PURDILĂ

Hârsova

ajutor de judecător

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența dela 29 Mai 1913

Președinția d-lui C. R. MANOLESCU, președinte

Ioana și Ilie Mărășescu, soț cu Ilinca I. Flueraș ș. a.

Pământ rural. — Văduve cu minori. — Improprietărirea lor în numele și pentru copii minori.

Succeșiunea sub codul Caragea. — Escluderea fetelor dela succesiunea numai când veneau în concurență cu băieți. — Improprietărirea văduvei în numele ficeilor sale minore. — (Art. 4 din legea rurală dela 1864).

1. Conform art. 4 din legea rurală din 1864, văduvele cu minori se improprietăreau cu loc de câmp și de casă, însă în numele și pentru copii lor minori, cu drepturile cuvenite părintelui lor defunct care clăcuise.

2. Codul Caragea, în vigoare în momentul improprietării, nu escludea dela succesiunea imobiliară a părintelui lor pe fete, decât dacă veneau în concurență cu băieți și cu obligație pentru aceștia de a le înzestra.

Prin urmare, dacă pe urma improprietării lui au rămas numai fete, improprietărirea văduvei se făcea în numele și pentru ficele sale cari erau minore în momentul improprietării, iar nu în numele văduvei personal *).

Decizia 405/913. — Casată după recursul făcut de Ioana și Ilie Mărășescu, sentința Tribunalului Teleorman No. 496/912, dată în proces cu Ilinca I. Flueraș și alții.

Curtea,

Accuzând citirea raportului făcut în cauză de d-l Consilier N. Procopescu;

Pe d-nii avocați E. Oeconomu și C. Obedeanu, în desvoltarea motivului de casare; și

Pe d-l avocat Mureanu, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

(Rea aplicare a art. 4 din legea de improprietărire din 1864 și legea interpretativă din 1910. Prin sus citatul articol, ult. al., se prevede că nevărăstnicilor unui sătean, li se va da acelaș pământ ce a avut și părintele sau la epoca morții; dacă văduva va oferi a plăti despăgubirea cuprinsă în acest decret. Or, chiar dacă din eroare figurează în tabela de improprietărire numele văduvei, iar nu al nevărăstnicilor, aceasta nu înseamnă că dănsa e proprietară, ci că dănsa s'a obligat a plăti pentru nevărăstnic

*) Acest rezumat a fost publicat în No 55/913 pag. 635.

despăgubirile clăcei. Prin urmare chiar dacă nevrăstnicul era o fată care după interpretarea ce se da sus citatului articol nu ar fi putut fi împroprietărită, totuși eroarea profită minorei căci în numele ei s'a făcut împroprietărirea mamei, iar pământul ce s'a dat la 1864 fiind stăpânit până în prezent de minoră el a fost și este proprietatea sa exclusivă. Trib. face o rea aplicare a sus arătatului articol, când consideră că eroarea făcută în împroprietărirea pe numele văduvei, dar pe seama minorei profită văduvei personal și că deci descendenții acesteia pot revendica ca moștenitori dela posesoarea pământului cu care fusese împroprietărită văduva, în numele minorei sale fice. Trib. trebuia să respingă acțiunea revendicanților din lipsă de calitate întrucât minoră a stăpânit pământul «proprio domine» iar nu că l-a dobândit pe cale de moștenire și că în doiala dacă ar fi fost, ea profită vânzătoarei și că revendicanții neavând titlu nici calitate urma ca tribunal să aplice principiul «pari causa melior causa est possidentis»

Având în vedere că prin sentința supusă recursului, Tribunalul, confirmând cartea de judecată apelată, a admis acțiunea intentată de intimatela în recurs pentru împărțirea între dănsela și recurentă a 7 pogoaane și 19 prăjini rămase dela mama lor Neacsa împroprietărită ca văduvă și trecută în tabela litera A :

Că recurenta s'a apărut susținând că pământul, a cărui împărțire se cere, este numai al său, dănsa fiind sigurul copil minor rămas pe urma părintelui său care clăcuse și prin urmare în drept a fi împroprietărită potrivit art. 4 din legea rurală dela 1864 :

Că trecerea în tabela litera A. a mamei sale n'a putut fi făcută nici pentru împroprietărirea acesteia, căci văduvele n'aveau drept decât la locul de casă nici pentru totii copii, adică și pentru surorile sale autoarele intimaților, căci erau majoare și căsătorite ;

Că tribunalul a respins acest mijloc de apărare și a hotărât ca pământul să se împartă între toate fiicile Neacsei, ca moștenitoare ale acesteia, care a fost împroprietărită din eroare cu drepturile sale personale, întru cât după art. 4 din legea rurală numai minorei de sex bărbătesc puteau fi împroprietăriți prin mama lor văduvă iar nu și fetele, cum este în speță ;

Considerând că, conform art. 4 din legea rurală din 1864, văduvele cu minori se împroprietăreau cu loc de câmp și de casă însă în numele și pentru copiii săi minori, cu drepturile convenite părintelui lor defunct care clăcuse ;

Considerând că codul Caragea, în vigoare în momentul împroprietării, nu excludea dela succesiunea imobiliară a părintelui lor pe fete, decât dacă veneau în concurență cu băieții și cu obligație pentru aceștia de a le înzestra ;

Că prin urmare, dacă pe urma împroprietăritului au rămas numai fete, împroprietărirea văduvei se făcea în numele și pentru fiicile sale, care erau minore în momentul împroprietării, iar nu în numele văduvei personal ;

Considerând că, în speță, pe urma defunctului, care a clăcut rămânând recurenta, care era minoră în momentul împroprietării cum și autoarele intimaților, care erau majoare și căsătorite în acel moment, împroprietărirea văduvei Neacsa a fost făcută numai în numele și pentru recurentă ;

Că tribunalul, admitând acțiunea intentată de intimată în recurs și hotărând împărțirea între dănsii și recurentă, a pământului cu care Neacsa văduva a fost trecută în tabela de împroprietărirea, a comis exces de putere și a violat art. 4 din legea rurală din 1864 ;

Că, prin urmare, motivul de casare este întemeiat și cătă să fie admis ;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența de la 19 Septembrie 1912

Președenția d.-lui I DUCA, consilier

Ilie V. Mateescu, recurs corecțional

Bancrută simplă. — Prepus. — Neținere de registre comerciale — Bancrută frauduloasă — Instrăinarea unei părți din activ — Convență cu proprietarul prăvăliei. — Urmărirea din partea acestuia a mărfii rămase pentru a o revinde apoi tot falitului. — Art. 876 al. 5, 877 al. 1, 880 și 883 din codul comercial.

1) *Din moment ce instanța de fond, condamnând pentru bancrută simplă pe un reprezentant al unui comerciant declarat în stare de faliment, constată că acel prepus a condus singur comerțul acestuia, fără vre-un amestec din partea lui, prin aceasta a stabilit implicit că dănsul era ținut și de obligațiunea de a avea registrele cerute de lege, ca orice prepus core este însărcinat cu comerțul patronului său.*

2) *Săvârșește delictul de bancrută frauduloasă comercialiant care, în scop de a fraudă pe creditorii săi prin instrăinarea unei părți din activ, se pune de convență cu proprietarul prăvăliei, pentru ca acesta să obție o hotărâre de plată a chiriei, pe baza căreia îl urmărește și cumpără marfa ce mai rămăsese, pentru a i-o revinde apoi tot lui*).*

Decizia 2244/912. — Respins recursul făcut de Ilie V. Mateescu, contra deciziei Curții de apel din București s. II No. 122/912.

Curtea,

Ascultând pe d.-l avocat P. Borș în dezvoltarea motivelor de casare ; și

Pe d.-l Procuror M. Vidrașcu în concluziuni pentru respingere

Deliberând,

Asupra motivului I de casare :

1. «*Nemotivare violarea art. 4° și a art. 876 § 5 și 877 § 1 din codul comercial în baza procurii autentificată din 30 Maiu 1915 tribunalul și Curtea m-au considerat ca dirigintele și prepusul lui Dumitru Emanoil în prăvălioara de croitorie a acestui comerciant, iar prin falimentul dat de acesta m'a ținut răspunzător ca reprezentant al său potrivit art. 883 din codul comercial, aplicându mi art. 40 c. penal ca cumul de delict. adăogându-mi la imputabilitatea pentru bancrută frauduloasă și bancrută simplă Văzând la instanța de apel agravarea ce mi se face, am cerut în apărare martori ca să dovedesc : că ținerea registrelor D Emanoil stăpânul prăvăliei, și-a menținut-o personal și exclusiv pe seama sa» Ori, Curtea prin încheerea sa cu No. 57/912 admitând proba testimonială, eu cu martorul Vasile Anastasescu (pag 26) am dovedit exactitatea afirmațiilor ce făceam Ceream dară să fiu scutit de răspunderea cumului, cum aceasta se stabilește din concluziunile apărătorului meu în practica deciziei. Iată dar*

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 3,913, pag 35.

că se dă o hotărâre nemotivată, întrucât instanța apelativă nu examinează câtu-și de puțin această cerere absolut esențială și nici se pronunță. De altă parte violează precizații articoli de lege, când pune în sarcina mea și delictul de bancrută frauduloasă, întrucât fie cine cată să răspundă de propriul fapt»

Având în vedere deciziunea supusă recursului, prin care recurentul Ilie V. Mateescu a fost condamnat la un an închisoare corecțională, în temeiul art. 876 al. 5, 877 al. 1, 880 și 883 din codul comercial, combinate cu art. 40 și 67 din codul penal, pentru delictul de bancrută simplă și frauduloasă;

Considerând că pentru a condamna pe recurent la pedeapsa prescrisă pentru bancrută simplă Curtea se întemeiază pe depunerile martorilor ascultați în cauză și pe procura generală ce dânsul avea dela comerciantul D-tru Emanoil, declarat în urmă în stare de faliment, din care constată că numitul recurent era reprezentantul comerciantului falit, că de fapt el a condus magazinul aceluia comerciant și că în gestiunea încredințată lui în această calitate, nu a ținut nici unul din registrele cerute de codul comercial și nu a făcut inventariul anual;

Considerând că din moment ce Curtea constată că recurentul, ca reprezentant al lui D Emanoil a condus singur comerțul acestuia, fără vre-un amestec din partea lui, prin aceasta e stabilit implicit că dânsul era ținut și de obligațiunea de a avea registrele cerute de lege, ca orice reprezentant sau prepus care este însărcinat cu comerțul patronului său;

Că, de aceia motivul de casare este neîntemeiat;

Asupra motivului II de casare:

II. «Violarea art. 880 și 882 din codul com. și exces de putere. Dumitru Emanoil avea o neîsemnată prăvălioară și și în care făcea marfă de 700—800 lei, iar eu eram diriginte și maestrul croitor. Afacerile mergeau prost și comerciantul într-o zi a dispărut lăsând totul baltă neștiindu-se nici până azi de urma sa. Proprietarul prăvălioarei care deja avea hotărâre definitivă și executorie pentru 370 lei chiria neplătită văzând acea disparițiune a vândut și a încasat prin licitație publică privilegiata sa creanță, cumpărând pentru acea valoare marfă de 700 lei lată că după cererea unui creditor și trib. Prahova s. II-a prin sentința No. 7 din 21 Ianuarie 1909 declară în faliment pe comerciantul D Emanoil și pe mine reprezentantul său, după care mă văd urmărit de Parchet pentru delictul de mai sus judecat și condamnat Mi se impută bancrută frauduloasă din faptul urmăririi făcută de proprietar în baza hotărârii definitive ce avea Ori interpretățiunea legii în materie represivă cată a se face strictissime juris iar nu extermină cum s'a făcut. Nu se poate considera ca fraudă o vânzare desăvârșită în virtutea unui titlu executoriu, și în mod licitativ de funcționarii competiții. Lipsesc cu desăvârșire elementele fraudei, nefiind nici înstrăinare ocultă, nici vânzare sub cost».

Considerând că, în ce privește bancruta frauduloasă, tribunalul, ale cărui motive le adoptă și Curtea de apel, constată că recurentul a înstrăinat prin fraudă o parte din activ, în scopul de a frustra pe creditori; iar fraudă o deduce din convenția urmată între el și proprietarul prăvăliei în scop de a obține o hotărâre de plată a chiriei, pe baza căreia proprietarul urmărit și cumpărât marfa ce mai rămăsese pentru a o vinde apoi tot recurentului;

Că, prin urmare fiind stabilit în fapt că vânzarea activului falitului a fost rezultatul unei convenții frauduloase iar nu o vânzare reală, instanțele de fond n'au comis nici un exces de putere când au aplicat recurentului pedeapsa prescrisă pentru bancrută frauduloasă

și n'au violat textele de lege vizate prin motivul de casare așa că și acest motiv fiind neîntemeiat recursul cată a fi respins;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge etc

TRIBUNALUL JUDEȚULUI FALCIU

Audiența dela 27 Aprilie 1913

Președenția d-lui ALEX MANDREA, presedinte

Sentința comercială No. 63

Haim Schor cu Eugenia Rainu ș. a.

Cambie — Prolungirea termenului de plată — Dacă această prelungire caracterizează și o schimbare a scadenței.—Perderele acțiunii contra grantului

Dacă prin o favoare sau înlesnire, ce se acordă de către posesorul cambiei debitorului său, se prelungeste termenul de plată, această prelungire nu caracterizează și o schimbare a scadenței, așa că, dacă cambia nu a fost protestată la scadență, prin faptul prelungirii termenului, grantul nu mai poate fi ținut răspunzător de plată la termenul din nou stipulat și deci posesorul cambiei a pierdut exercițiul acțiunii contra grantului.

Tribunalul.

Având în vedere acțiunea cambială introdusă de Haim Schor, în contra lor: Eugenia Rainu Petru Rainu și Căpitan A. Mustea;

Având în vedere concluziunile părților prezente în instanță;

Având în vedere faptele următoare: soții Petru și Eugenia Rainu, emit solidar în ordinul Căpit Anton Mustea o poliță pe suma de 3500 lei, în ziua de 26 Noembrie 1912, cu scadența la 26 Ianuarie 1913 în chiar ziua de 26 Noembrie 1912, Căpitanul Mustea în favoarea căruia se trăsesse polița, o girează Casei Schor. La 26 Ianuarie 1913 Rainu singur dintre debitori și girant, cu asentimentul lui Schor, prelungeste plata pentru o lună la 26 Februarie 1913. La 26 Ianuarie 1913 Schor n'a protestat de neplată; iar acum, după 26 Februarie 1913, — introduce acțiune cambială în contra tuturor: Petru Rainu, Eugenia Rainu și Căpitan Mustea;

Având în vedere că în ce privește pe Petru și Eugenia Rainu — cari nici se prezintă în instanță pentru a face vre-o opunere în condițiile art. 349 c. com. sau vre-o altă oarecare opunere acțiunea, pe temeiul cambiei sus descrisă urmează să fie primită și numiții condamnați la plata sumei datorată cu procent legal comercial, curgător dela 26 Februarie 1913;

Considerând însă, că în ce privește acțiunea îndreptată în contra Căp. A. Mustea — acesta preține că Casa Schor, a decăzut dela exercițiul acțiunii în contra lui, prin efectul neefectuării protestului de neplată la scadența din 26 Ianuarie 1913;

Considerând că, în fapt, este netăgădnit de părți: polița, în momentul emisiunii era complex împlinită. Pe lângă toate celelalte însușiri inerente ei, purta data emisiunii, 26 Noembrie 1912 și avea a scadenței 26 Ianuarie 1913. Că, la scadență, Casa Schor convine cu debitorul Rainu pentru o prelungire a plății; și în adevăr Rainu adaugă: «*plata la 26 Februarie a c.*»;

Că, dacă această favoare sau înlesnire acordată de către posesorul cambiei Schor, debitorului său Rainu, — cu nesocotirea regulilor imperioase ce legiuitorul comercial a înțeles să dicteze în scop de a consolida motivul generator al poliței de a întări caracterul ei de instrument de circulație și a asigura efectele ei imediate — constituie o prelungire a termenului de plată — nu caracterizează o schimbare a scadenței. În adevăr, la prelungirea termenului de plată, convin beneficiarul poliței și debitorul — în specie, Casa Schor și Petru Rainu,

pe când la fixarea scadenței, convin toate persoanele câte concură la încheierea contractului cambiar. Că legiuitorul comercial a înțeles să participe și girantul la o schimbare de scadență, rezultă, din faptul că a prevăzut *decăderea* dela exercițiul acțiunii ce posedorul unei cambii are în contra sa — dacă această acțiune nu se va îndrepta în termen de 15 zile dela protestul de neplată, la scadență (art. 345, 350 al. 2 cod com.); deci legiuitorul a determinat un termen înăuntrul căruia exclusiv se va putea exercita acțiunea și a hotărât și punctul de plecare al termenului, că la scadența 26 Ianuarie 1913 polița n'a fost protestată;

Că scadența la care au convenit toate părțile a fost 26 Ianuarie 1913 e vederat din împrejurarea că cuprinsul poliței, în afară bine înțeles de semnătură, e scris de unul și același condei; că și data emisiunii 26 Noembrie 1912 și aceia a scadenței 25 Ianuarie 1913 au fost scrise în același moment 26 Noembrie 1912; că tot atunci 26 Noembrie 1912 s'a girat și polița Casei Schor; că, în deosebi împrejurarea convingătoare este însemnarea cu cerneală roșie a scadenței de 25 Ianuarie 1913 după registrele Casei Schor, în fruntea poliței: că astfel ascultarea de martori devine inutilă și trăgătoare;

Că, excepțiunea de decădere propusă de Mustea e întemeiată și urmează să fie primită;

Pentru aceste motive, Tribunalul, admite etc.

JUDECATORIA OCOLULUI BUJOR-Covurlui

Audiența dela 13 Ianie 1913

Cartea de judecată No. 117

Maria St. Constantinescu cu Pavel Al. Iancu

Contestație la executare. — Dacă o asemenea contestație este admisibilă, când prin ea se tinde la revendicarea de fapt a bunului în discuțiune. — (Art. 400 și 402 din procedura civilă)

După art. 400 din procedura civilă contestația la executare ridicată de un depositar în contra unui pus în posesie recunoscut proprietar prin o hotărâre judecătorească, este primită numai în cazul când se referă la înțelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului hotărârii, iar nu și când, prin acea contestație se încearcă a se face de fapt revendicarea bunului, caz în care contestația la executare nu este admisibilă.

Judecata,

Asupra contestației făcută de Maria St. Constantinescu cu autorizația soțului St. Constantinescu și V. I. Pospăescu, contra procesului-verbal de punere în posesie dresat la 17 Aprilie 1912, de către d-l magistrat stagiari respectiv, în executarea hotărârii No. 54/911, dată și investită cu titlul executor de această judecatorie;

Văzând acel proces-verbal, cum și celelalte acte din dosar;

Având în vedere că atât din textul contestației, cât și din susținerile contestatorilor, făcute azi prin avocatul procuratorului lor, se vede că dânsii urmăresc pe această cale, a stabili în mod contradictoriu cu creditorul intimat Pavel Al. Iancu, un drept de proprietate cu privire la imobilul ce formează obiectul executării;

Având în vedere că acest rezultat se obține în generalitatea cazurilor după pierdere de timp, care uneori poate număra ani de zile;

Având în vedere natura urgentă, pe care legiuitorul a dat-o contestației la executare, prin aliniatul final din art. 400 din procedura civilă, unde pe lângă că se pre-

vede termene scurte, dar s'a luat și dreptul de opoziție pentru partea care a lipsit la darea hotărârii;

Având în vedere că prin contestația de față după cum s'a văzut mai sus, se deschide un litigiu între un terțiu deposedat și un pus în posesie, proprietar printr-o hotărâre judecătorească;

Privite lucrurile sub acest raport, și așa trebuie să se privească, prin această cale de atac extraordinară se încearcă a se face de fapt revendicarea unui bun, iar nu o proleastă cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului hotărârii, cazuri când art. 400 din procedura civilă acceptă contestația. Așa fiind, să ne închipuim că această contestație s'ar fi făcut nu la judecătoria de ocol, ci la tribunal, unde dreptul de opoziție e deschis pentru toate pricinile; fie că ele se judecă în primă, fie că se hotărăsc în ultimă instanță. N'ar însemna să se priveze partea care ar lipsi la darea hotărârii, în această contestație, să se priveze de calea de atac a opoziției, cale la care ar avea drept când procesul ar fi făcut în revendicare și la care după articolul 400 din procedura civilă n'are drept când este o contestație la executare? Ar fi o decădere de drepturi;

S'ar putea aceasta fără un text de lege și cauzată în ceea ce privește pe intimat de chiar lipsa de diligență a contestatorului, care oricum, putea ca deținător al imobilului litigios, să afle de procesul născut între reclamant și pârît și să uzeze de mijlocul ce îi pune legea la dispoziție prin art. 247 din procedura civilă, făcând intervenție pentru apărarea drepturilor sale proprii. Și de ce ar mai fi permis legiuitorul această cale a intervenției, când s'ar fi putut ca pe cale de contestație cei de al treilea să obție același rezultat, ba încă și cu păgubirea pentru creditorul intimat — după cum s'a văzut mai sus — de calea opoziției la care ar putea avea drept?

A se admite ca pe cale de contestație la executare, să se pretindă la proprietatea bunului din hotărârea ce se execută, ar mai însemna să se nască următoarea ilegalitate: După art. 400 din procedura civilă, contestația la executare, când ea nu e un incident la urmărirea însăși se îndreaptă la instanța care a pus titlul executor. Să presupunem că hotărârea a cărei executare se contestă prin procesul de față, ar fi mers în apel la tribunal și titlul executor s'ar fi pus de acea instanță, contestația urma să o judece tot tribunalul conform articolului citat;

Dacă s'ar admite ca pe această cale să se judece proprietatea însăși a bunului din care contestatorul a fost deposedat, ar însemna să se priveze părțile de beneficiu celor două grade de jurisdicție, beneficiu de care legiuitorul a ținut atâta seamă, după cum se vede din chiar art. 247 din procedura civilă, când se ocupă de intervenția celui de al treilea, intervenție pe care n'o admite, decât dacă procesul se află în prima instanță;

Căci, deși, după art. 402 din procedura civilă, contra sentinței tribunalului s'ar putea face apel, e admisibil oare ca prin voința contestatorului să se judece apelul procesului său, pentru proprietatea imobilului de către Cartea de apel, iar nu de tribunal, cum ar fi fost dacă el ar fi luat calea normală, pe care trebuia să o ia, adică aceia a acțiunii în revendicare?

E admisibil ca o voință particulară să schimbe ordinea publică a gradelor de jurisdicție?

Sau dacă titlul executor ar fi fost pus, nu de tribunal, ci de Curtea de apel, și contestația ar fi fost acolo îndreptată, în acest caz decizia la contestație n'ar mai putea fi atacată decât cu recurs în casajie, instanță care nu ar judeca fondul;

E admisibil ca să se priveze partea oricare ar fi ea, fie intimatul, fie însuși contestatorul, să se priveze de dreptul la cel de al doilea grad de jurisdicție, drept de care nu ar fi fost lipsit dacă lua calea normală a revendicării?

Și din faptul că aceste nelegale consecințe, n'ar putea să se nască când contestația e îndreptată la judecătoria de ocol, cum e în speță, nu s'ar putea susține teza, că la această instanță, pe cale de contestație se poate revendica un imobil;

Căci ar fi să se creeze pentru judecătorii de ocoale, o competență excepțională, și aceasta nu s'ar putea face decât printr'un text de lege. Acest text de lege neexistând, contestația la executare rămâne să fie și pentru această instanță, ceiace din capul locului a voit legiuitorul (să facă dintr'ansa, adică un mijloc de a se stabili în mod urgent orice altceva, dar numai prietatea asupra bunului nediscutat în ființa sa nu.

Astfel fiind, contestația de față se găsește inadmisibilă și cată a se respinge ca atare;

Pentru aceste motive, Judecata respinge, etc.

Judecător, G. C. Georglian

TRIBUNALUL CIVIL DIN CAHORS

— 8 Mai 1913 —

Legate. — Medic. — Incapacitate. — Ultima boală. — Art. 909 C. civ. fr. (810 C. civ. rom.).

Art. 909 C. civ. fr. (810 C. civ. rom.) nu este aplicabil dispozițiilor testamentare făcute în folosul unui medic care s'a mărginit, în îngrijirile ce a dat testatorului, la o epocă când acest din urmă își schimbase dispozițiile ultimei sale voințe, a asista pe medicul lui obișnuit, fără a interveni personal, nici a ordona vreun tratament.

(Din *Recueil Phily*, anul 1913, p. 520⁴).

OBSERVAȚIE. — Dispoziția art. 810 din codul civil, care declară pe unele persoane incapabile de a primi liberalități dela bolnavul pe care acele persoane l-au îngrijit în ultima sa boală, se întemeiază ca și aceea a art. 809, pe o prezumpție de sugestiune și de captațiune *juris et de jure*, așa că aceste persoane nu sunt admise a dovedi că liberalitatea făcută lor de bolnav este opera unei voințe libere.

Pentru ca persoanele prevăzute de art. 810 (medicii, farmaciștii și miniștrii cultului, nu mai vorbim de *ofiterii de sănătate* despre care pome-

⁴ Soluție identică a trib. din Valence (4 Iulie 1905). Vezi același *Recueil*, anul 1905, p. 265, No. 1428.

nește textul de mai sus, fiindcă aceștia nu mai există după legea sanitară de astăzi) să fie incapabile de a primi liberalități dela bolnavul a cărui tămăduire ele au întreprins, se cer mai multe condiții, și anume:

1° Dispoziția trebuie să fi fost făcută în cursul boalei de care bolnavul a murit; 2° moartea trebuie să fi fost cauzată prin această boală; 3° și în fine, donatarul sau legatarul trebuie să fi *tratat* pe bolnav, adică să fi întreprins tămăduirea lui, după expresia lui Pothier.

În privința medicilor, tratamentul consistă în îngrijiri medicale, *date în mod regulat și obișnuit*, așa că un medic, care ar fi fost numai chemat la un consult, sau care ar fi fost chemat la că-pătăiul bolnavului *în mod accidental*, n'ar fi lovit de nicio incapacitate. Sentința tribunal. Cahors mai sus reprodusă, face foarte bine aplicarea acestor principii, căci medicul, în specie, nu căutase pe bolnav, ci asistase numai pe medicul lui curant.

În privința farmaciștilor, ei nu sunt incapabili dacă s'au mărginit a elibera medicamente după ordonanța medicului, ei pentru aceasta ei trebuie să fi prescris medicamente, amestecându-se fără cuvânt în atribuțiile medicului, ceiace legea sanitară consideră ca un delict.

Cât pentru miniștrii cultului (preotul catolic sau ortodox, pastorul protestant, rabinul, hogoia, etc.), trebuie pentru ca art. 810 să fie aplicabil, să existe din partea lor un tratament așa zis moral, spiritual sau sufletesc, care consistă în îngrijirile spirituale date bolnavului în ultima sa boală; așa că preotul care ar fi fost numai chemat la ultimele momente ale bolnavului, spre a-l spovădui, a-l împărtăși sau spre a-i ceti molivtele pentru darea sufletului, n'arfi lovit de nicio incapacitate. Vezi asupra tuturor acestor chestiuni, tom. IV, partea I-a (ed. a II-a, al coment. noastre, p. 126 urm.).

D. ALEXANDRESCO

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE ¹⁾

CASATIE S. I

*Recurentul Ioan Penciu prin d-l avocat Hurmuzescu.
Intimata Pena Fl. Iacob prin d-l avocat R. Dragomirescu.*

Ministerul public. — Formalitatea de a lua concluziuni în afaceri de minori. — Chestiune de ordine publică care se poate propune direct în casație. — Art. 81 pr. civ.

I. Formalitatea prescrisă de art. 81 pr. civ. ca Minis-

¹⁾ Deciziile ale căror spețe sunt însemnate cu stelută * prezentând o importanță juridică deosebită, vor fi publicate în extenso în numerele viitoare.

Redacția

terul public să ia concluziuni ca parte alăturată în procesele în cari sunt interesați minori, fiind privitoare la regulata constituire a instanței de judecată, este de ordine publică, așa că nulitatea care rezultă din neindeplinirea ei poate fi invocată de-a dreptul la Curtea de casație, conf. art. 736 ult. aliniat pr. civ. (*Cas. s. I, decizia No. 481 din 13 Septembrie 1913, prin care se casează sentința Trib. Ilfov s. III No. 317/912*).

*Recurentul Nicu N. Jugănaru prin d-l avocat D. Moldoveanu.
Intimatul G. I. Flocea lipsă.*

Autoritate de lucru judecat. — Incheieri prin care se admite în principiu cererea de

eșire din indiviziune. — Neapelarea ei în termen util. — Autoritate de lucru judecat.

2. Dacă încheierea prin care se admite în principiu cererea de eșire din indiviziune nu a fost apelată deosebit de cartea de judecată prin care se trage la sorți loturile, acea încheiere a rămas definitivă și constituie autoritate de lucru judecat în privința celor ce constată și deci și a masei de împărțit. (Cas. s. I, decizia No. 495 din 18 Septembrie 1913, prin care se casează sentința Trib. Buzău s. II No. 291/912).

CASAȚIE S. II

Recurentul Iacob Domenico prin d-l avocat O. Teodoreanu.
Ministerul Public prin d-l procuror M. Vidrașcu.

Atentat la pudoare. — Copil mai mic de 14 ani. — Art. 263 c. pen.

1. Pentru aplicarea art. 263 c. penal se cere ca copilul asupra căruia s'a comis atentatul la pudoare să aibă vârsta mai mică de 14 ani, adică să nu aibă 14 ani împliniți. (Cas. s. II, decizia penală No. 1310 din 10 Iunie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Curții de apel Iași s. II No. 639/913).

Recurentul Al. N. Păun s. a., lipsă.
Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Delict silvic. — Faptul prevăzut de art. 62 c. silvic. — Compet. judec. de pace fără drept de apel. — Art. 83 c. silvic.

2. După art. 83 din codul silvic, judecătorul de ocol judecă în primă și ultimă instanță, când pedeapsa nu trece de 15 zile închisoare și de 300 lei amendă și când restituirile și despăgubirile civile nu trec peste această sumă.

Deci este neadmisibil apelul, când judecătorul de pace a condamnat pentru faptul prevăzut de art. 62 din codul silvic, care nu cuprinde o pedeapsă mai mare decât aceia pentru care art. 83 prevede că judecătorul de ocol judecă fără drept de apel. (Cas. s. II, decizia penală No. 1386 din 14 Iunie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Argeș No. 496/913).

CASAȚIE S. III

Recurentul D. Nichifor, în persoană.
Intimatul Ministerul de Interne prin d-l avocat Eug. Popescu.

Contencios administrativ. — Sub-comisar de clasa II-a retrogradat la clasa II I-a. — Pierderea stabilității în funcțiune. — Inaintarea lui în urmă la clasa II. — Necesitatea unui examen, pentru a redobândi stabilitatea. — Inlocuirea lui. — Recurs în casație. — Respin-

gere. — Art. 38 l. organiz. poliției din 1905 și art. 39 l. Curții de casație.

1. Un sub-comisar de clasa I-a care, pe baza examenului de capacitate dat în anul 1904, se bucură de stabilitate, potrivit art. 38 din legea organizării poliției din 1905, își pierde stabilitatea dacă în urmă a fost retrogradat ca sub-comisar cl. III-a în baza unei hotărâri a autorității disciplinare; iar dacă apoi este din nou numit sub-comisar clasa II-a această numire nu-i conferă stabilitatea în funcție decât cu condiție de a trece un examen de capacitate. (Cas. s. III, decizia 273 din 10 Iunie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra Decretului Regal No. 1394/913, prin care decret a fost revocat din funcția de sub-comisar cl. II, în poliția orașului Bârlad).

Recurentul Vasile C. Dinescu, în persoană.
Intimatul Ministerul de Interne prin d-l avocat Eug. Popescu.

Contencios administrativ. — Comisar netitrat, având stabilitate în baza examenului, sub legea din 1905 pentru organiz. poliției. — Inlocuirea lui sub legea din 13 Martie 1907, care a suspendat stabilitatea. — Numirea lui din nou tot în timpul acestei din urmă legi. — Nebucurarea lui de stabilitate.

2. Un comisar netitrat, care sub imperiul legii organizării poliției din 1905, s'a bucurat de stabilitate în funcție în baza examenului de capacitate, pierde dreptul la stabilitate dacă a fost scos din cadrele poliției sub imperiul legii din 13 Martie 1907, care a suspendat stabilitatea funcționarilor polițieniști și administrativi; iar dacă în urmă a fost numit din nou în poliție tot în timpul acestei din urmă legi, adică fără dreptul la stabilitate, legea din 29 Martie 1908, care a reînființat stabilitatea l'a găsit ca pe un funcționar netitrat numit din nou în poliție și care pentru a-și fi putut redobândi dreptul la stabilitate, trebuia să treacă un examen de aptitudine și capacitate, potrivit dispozițiilor art. 63 din legea organizării poliției. (Cas. s. III, decizia 288 din 19 Iunie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra decretului regal No. 588/913, prin care a fost înlocuit în funcția de comisar în Poliția Capitalei).

Ecouri dela examenele de drept

XLIV

— Ce știți despre reprezentanții împričinaților și ce deosebire este între procurator și cognitor?

— Reprezentanții lucrau pentru reprezentat și nu se puteau depărta de la subiect! Ei trebuie să lucreze ca un *bonus paterfamilias!* — Procurator și cognitor nu se deosebesc între ei ca reprezentanți, ci din punctul de vedere al drepturilor și al sarcinilor pe care le are!